

Milo räddades till livet

Text och foto: Ulrika Furås

Milo sitter i sin mamma Rebeccas knä på uteserveringen i Kungsbacka. Det är en glad och energisk liten kille med spretig Tintinkalufs, han får syn på sin nappflaska och griper efter den. Förnöjt äter han sedan medan Rebecca byter några ord med två förbipasserande, som stannat till för att fråga hur det är med henne och hur det går med Milo. Det visar sig vara skolsköterskorna på Rebeccas gymnasium. De pratar på en stund, Milo bryr sig inte ett dugg, han sitter i sin mammas famn och dricker upp sin mjölkersättning i lugn och ro.

Han sitter där och ser så nöjd ut att det är svårt att förstå den dramatik som följde när Milo föddes några dagar innan nyårsafton 2011. Rebecca berättar om de där skälvande timmarna efter förlossningen när allt fortfarande var ovisst. Hon säger att hon och pojkvännen Patrik togs omhand väl på Varbergs BB, alla var väldigt snälla.

- Men det var svårt och jobbigt när jag inte visste om Milo fortfarande levde.

Förlossningen hade gått bra, Patrik och en nära kompis till Rebecca var med. Milo föddes och den lilla familjen fick ett enkelrum. Inom sig hade Rebecca en aning om att det var något som inte var som det skulle med Milo, men personalen lugnade henne. Rebecca säger att hon till slut kände sig hypernervös, hon och Patrik turades om med att vaka över Milo. "Han är så blå om sina händer och fötter och hans andning är konstig" sa hon till personalen, som sa att det inte var någon fara. "Det är helt normalt".

- När de sa så blev jag lugn.

Personalen undrade om de inte skulle Milo en stund så att de nyblivna föräldrarna skulle få sova.

- De tjatade honom till sig och jag somnade som en stock.

När Rebecca vaknade hade Milo inte kommit tillbaka. Hon anade att något var fel och gick för att leta rätt på honom.

-De sa att det nog inte var så bra med Milo och att jag skulle väcka Patrik.

Så satt de där i rummet och väntade, utan att veta vad som hände. Det kändes som det var en evighet.

När de såg Milo igen låg han på en värmebrits med slangar och sladdar. Både jourläkaren och en narkosläkare var där.

- Jag blev helt iskall inuti när jag tittade på Milo, jag frågade om allt annat, om vilka sladdar och apparater det var. Men Milo kunde jag inte fråga någonting om. Min pojkvän bara grät.

Milo placerades i en kuvös och åkte i ambulans in till Östra sjukhuset i Göteborg. Rebecca ringde efter sin pappa som skjutsade in dem till Östra.

- Jag försökte övertala min pojkvän att det inte alls var något fel med Milo. Att de gjorde såhär bara för att han inte syresatte sitt blod ordentligt.

På BB hade de fått en lapp med namnet på avdelningen de skulle till.

- Östra är ju ganska stort och det var svårt att hitta, säger Rebecca, och jag hade så ont att jag inte kunde inte gå så jag blev skjutsad i rullstol! Det stod inte att det var till neonatalen vi skulle till, när vi väl hittade dit låg Milo på ett intensivvårdsbord, berättar Rebecca och så säger hon eftertänksamt att hon fortfarande inte hade tagit in det som hände, hon hade inga tankar i huvudet alls.

- Det var först när Milo körts till hjärtavdelningen som jag började landa och jag kunde tänka att det

var mitt barn som låg där. Det var så överkligt.
Så småningom kom också gråten.

När Milo var en dag gammal gjordes en akut kateteroperation för att öppna ductus igen. Man hade försökt hålla det öppet med hjälp av medicin, men det fungerade inte. Att gå in med kateter för att öppna var enda lösningen. Men det fungerade inte heller riktigt bra.

- Det hände hur mycket som helst de här dagarna, säger Rebecca. Hon och Patrik bodde på Ronald McDonald där de försökte sova så gott det gick.

-På morgonen efter kateterinterventionen ringde de tidigt och sa att Milo måste opereras. De sa att det inte var någon idé att vi gick ner, så vi satte oss att vänta på Ronald McDonald. Så här efteråt ångrar jag så att jag inte gick ner i alla fall, jag hade velat vara där.

Operationen var klar halv fem på eftermiddagen. Först långt senare gick det upp för Rebecca att Milos medfödda hjärtfel, transposition av de stora kärlen, är ett av de svårare medfödda hjärtfelen man kan ha.

Milo repade sig bra efter operationen. Men amningen hade inte kommit igång, Rebecca pumpade och Milo sondmatades, efter någon vecka drog Milo bort sonden själv och de övergick helt till nappflaska. Rebecca beskriver att hon kände sig som i en bubbla och ganska isolerad under dagarna som följde.

- Det var skönt när det kom någon på besök. Milos gudmors mamma och min mamma kom och drack kaffe med oss, det var bra, då kunde man tänka på något annat.

I vår tar Rebecca studenten, hon läser till undersköterska och drömmer om att bli ambulanssjuksköterska eller polis. Just nu är hon mammaledig. Till hösten kommer hon att gå i gymnasiet igen, för att läsa in det hon missar nu under vårterminen. Hon berättar att skolan varit väldigt tillmötesgående.

Några av klasskamraterna har gjort sin praktik på hjärtavdelningen på Östra, just där Milo låg. När det är dags får Rebecca att praktisera skulle hon också vilja komma dit.

- Det var så mysigt på avdelningen, man kände sig som hemma och alla älskade Milo. Det var lugnt när vi var där, så de hade mycket tid med honom. Och så ville de ha honom på natten så att vi skulle få sova.

-De ville att jag skulle amma, men jag tyckte det var jättesvårt! Med alla sladdar och slangar han hade, jag var rädd att de skulle lossna om jag lyfte honom, säger hon och kramar om Milo, han hade en nål i halsen som liksom vek skinnet bakåt när han låg på ett visst sätt, jag tyckte det var jätteläskigt och det måste ha gjort hemskt ont.

Efter en och en halv vecka fick de ett eget rum, de hade med sig extra syrgas dit och en pox-mätare så att blodets syremättnad skulle kunna mätas. När en maskin pep hade Milos syremättnad sjunkit och han skulle ha syre.

- Jag ville ha med syrgastuben överallt. Även om jag bara var ute i korridoren. Personalen ville sänka gränsen för när pox-mätaren skulle ge utslag, de tyckte inte att det var någon fara om han låg på 80 – 97 procents syremättnad en liten stund, men jag tyckte det var läskigt så när de sänkt gränsen lite så höjde jag den igen...

Efter två veckor på sjukhus fick familjen åka hem, utan syrgas, och allt har gått bra.

- Jag tänker inte så mycket på det där numera, säger hon.

Rebecca och Patrik är unga föräldrar, på Ronald Mc Donald var det familjer som trodde att Rebecca var syskon till något barn som låg inne.

- Men oftast blev jag förvånad över att ingen verkade tänka på att jag bara är 19 år, flera gånger hände det att någon frågade om Milo var mitt första barn! Hallå!!!

Hon säger att hon mognat mycket och fått ett annat perspektiv på livet.

- Min humor har förändrats, jag drar inte såna råa skämt som jag kunde göra förr. Och jag tycker ibland att kompisar gnäller om småsaker.

Milo har hunnit bli fyra månader och han har börjat ta smakportioner, det går sådär, Rebecca och Patrik ska byta till en lite större lägenhet ute på Onsala där de bor, alldeles nära Rebeccas mamma. Och nu i sommar ska Rebecca ta körkort. Vardagslunken håller på att infinna sig.

-För ett tag sedan ringde barnmorskan som förlöste Milo, hon undrade så hur det hade gått för oss, jag berättade för henne att vi har det bra.

Fakta

Transposition av de stora kärlen

Detta hjärtfel innebär att de stora kärlen har bytt plats med varandra, kroppspulsådern går från fel kamrar. Ett litet hål i förmaksskiljeväggen gör att en del blod syresätts, men det mesta blodet går tillbaka ut i kroppen utan att vara tillräckligt syresatt. Transposition måste opereras så fort som möjligt, i väntan på operation håller man ductus öppet så att bebisens blod syresätts. Vid själva operationen byter man plats på de bägge stora kärlen och hålet mellan förmaken stängs. Kranskärlen måste också flyttas till den nya kroppspulsådern. En livslång uppföljning av hjärtfelet är nödvändig. Transposition av de stora kärlen utgör cirka 4,5 procent av alla hjärtfel.

Ductus arteriosus

Ductus arteriosus är en förbindelse mellan kroppspulsådern och lungpulsådern som är öppen under fosteriden. Det är via denna som fostrets blod syresätts. Ductus stänger sig något dygn efter förlossningen.

Källa: www.corience.org